

OSVIETENIE JE
VÝNIMOČNÉ

Skúsím pre vás nájsť
nejaký príbeh.
Poznáte tie veci,
ktoré robíte,
keď ste na seminári,
nohy si preložíte
takýmto spôsobom
a ruky si zložíte takto spolu,
vyzerá to veľmi dôstojne
a potom recitujete
koan alebo čokoľvek iné.
Pomaly,
prijmete všetko.
Takýmto spôsobom sa
správali žiaci tohto majstra,
Soya Tofu Saku,
keď bol majster preč.
A keď sa majster vrátil
a hrešil ich, žiaci hovorili:
„Ale Majster,
naposledy ste hovoril,
že keď zaspíte, vidíte
Konfucia a to všetko.
Nie je to tak?“
Majster odpovedal: „Áno.
Keď Konfucius žil,
tiež niekedy popoludní spal.
Vtedy prišiel tam hore,
videl tam všetkých dávnych
Majstrov, rozprával sa s nimi,
vypil si s nimi čaj
a znovu sa vrátil späť.
Rovnako tak je to
aj so mnou,
najvyšším majstrom.“
To je to, čo Majster povedal.
A žiaci odpovedali:
„Takže my sme dnes
urobili to isté.“
Majster sa teda spýtal:
„Takže ste videli Konfucia
a všetko ostatné?“
A oni povedali:
„Takže my sme tiež chceli
ísť hore a vidieť Konfucia,
Budhu, Ježiša
a všetkých ostatných

aby sme sa od nich
mohli niečo naučiť.
A mohli byť niečím.“
Majster povedal:
„Ale keď spíte,
všetci títo svätci
vám nič nepovedia.
Nie je to tak? Nič!
Nič nedostanete.“
Žiaci hovoria:
„Ach, áno, áno.
Vyšli sme tam hore a videli
ich a tí svätci nám hovoria:
„Nikdy sme tu hore
nevideli takého a takého
najvyššieho majstra.““
Chápete? (Áno.)
Zen majster
robí toľko pekných vecí.
Je tu jeden príbeh.
Jedného dňa,
bol v Japonsku jeden majster.
Zdržiaval sa v chráme.
A potom,
„Ko Ko Ko Ko Ko Beng“,
recitoval Budhovu
prednášku.
Bol tam jeden zlodej,
prišiel s nožom
a takto ten nôž priložil
k nemu a povedal:
„Bud' mi dáš všetky
peniaze alebo zomrieš.“
Majster teda hovorí:
„Dobre, žiaden problém!
Peniaze sú tam,
choď tam a zober si ich,
žiaden problém
a neotravuj ma.“
Takže zlodej tam šiel
a vzal si peniaze.
Majster pokračoval
v recitovaní svojej „sútry
okamžitého osvietenia“.
Ten zlodej sa práve
chystal odísť s peniazmi.
Majster ho zavolať späť
a hovorí mu:
„Hej!
Niečo som ti dal,

mal by si povedať
„Ďakujem“.“
A povedal tiež:
„Trochu mi ale nechaj,
zajtra musím zaplatiť daň.“
Zlodej si teda pomyslel,
dobré, to nie je zlé,
takže mu tam trochu nechal,
sto dolárov
alebo nejakú tak,
aby zaplatil daň.
O pár dní neskôr
zlodeja chytila polícia.
A musel sa priznať,
že spáchal zločin
a že ukradol peniaze
z chrámu od toho a toho
majstra.
Všetko v poriadku.
Majster bol teda pozvaný
na políciu,
kde ho požiadali,
aby zlodeja obvinil,
aby ho mohli súdne stíhať
a vrátiť ukradnuté peniaze.
Majster povedal:
„Nie, tie peniaze
som mu dal.
Nič neukradol,
pretože som mu ich dal
a on povedal „ďakujem“.“
Bolo to tak, však?
Bolo správne,
že mu to dal
a on poďakoval.
Keď nám niekto
niečo dá,
povieme „ďakujem“,
to znamená,
že všetko je v poriadku.
Takže samozrejme, že potom
bol zlodej veľmi dotknutý.
Ale aj tak musel
nejaký čas sedieť vo väzení
za svoje zločiny.
Keď ho ale pustili,
prišiel späť k majstrovi
a bol zasvätený.
Od toho dňa
sa stal vegetariánom

a dodržiaval päť prikázaní,
však?

A meditoval aspoň
dve a pol hodiny.

Všetko v poriadku.

A keď zomrel, mali by sme
ho prenasledovať,

až kým nezomrel?

(Áno.) Nebo?

Boli ste tam

a videli ste ho? Ja neviem.

Musí, keď splatí späť

peniaze.

Je ešte iný príbeh o zlodějovi,
chcete ho počuť?

(Áno.)

Len otvorím knihu

a vždy nájdem príbeh

o zlodějovi. Je to takto.

Bol raz majster

menom Bankei.

Je to ďalšie japonské meno.

Ach vlastne

tieto všetky nie sú japonské.

Pretože japonský zen

pochádza z čínskeho zenu.

A v mnohých príbehoch

v knihách

je čínsky majster.

Ale oni to preložili

do japončiny.

Presne ako moje meno

je Ching hai

a vietnamsky (aulacky)

je Thanh Hải.

Takže bol raz jeden

majster menom Bankei.

Predpokladá sa,

že to bol japonský majster,

pretože mnoho japonských

študentov prišlo

z celého Japonska na tento

sedem dňový seminár.

Počas priebehu seminára

tam bol jeden človek, žiak,

ktorého prichytili

pri krádeži.

Takže potom

každý na tom seminári

od majstra požadoval,

aby vylúčil toho žiaka,
zlodejského žiaka.

Ale majster neurobil nič.

Zdalo sa, že tomu

nevenuje pozornosť.

A nabudúce

tento žiak

urobil znovu nejakú vec.

Ako to môžete urobiť?

Opakovane porušiť

prikázania, však?

Jeden z piatich prikázaní.

A všetci dobrí žiaci

tiež požadovali,

že by mal majster

vylúčiť toho žiaka

mimo kruhu praktikujúcich,

mimo chrám.

Ale majster znovu

nič nepovedal

a nič neurobil.

On je podivný.

Nie je to smiešne?

A nabudúce

sa znovu prihodila

rovnaká vec.

A ten žiak žiadal,

aby ho majster vyhodil,

pretože je zlodějom

a nie je dobrý.

Ale majster s tým

znovu nechcel nič urobiť.

Takže jedného dňa

sa zišli dobrí žiaci

a povedali majstrovi:

„Pozrite sa,

ak sa o to nepostaráte,

ak ho nevyhodíte,

odídeme do iného chrámu.

Nezostaneme tu.

Nechceme byť znečisťovaní.

Nechceme zostať

so zlodějom, však?“

(Nie.) Nie, dobre.

A tak mu dali

konečné varovanie.

A majster

si len takto vzdychol:

„Ach, Na Mo O Mi Tu Fu.

Amitabha Buddha.“

A recitoval Ježišovo meno,
potom Mohamedovo

a meno každého svätca.

A potom povedal

dobrym žiakom:

„Viem, viem, viem,

máte pravdu.

Ale nechcem ho vyhodiť,

pretože pozrite.

Vy všetci ste inteligentní,

vy všetci ste dobrí,

cnostní a máte vysoký

morálny štandard.

A ste veľmi inteligentní,

veľmi schopní

a veľmi dobre praktikujete.

Preto dokážete dodržiavať

prikázania veľmi dobre.

Tento človek dokonca

nerozozná dobré od zlého.

Ak ho to nenaučím,

kto iný to urobí?

Takže ak chcete odísť preč,

odíďte. Ja si ho nechám.

A potom žili spolu pekne.

Ten žiak, ktorý stále kradol,

sa tiež rozplakal.

A odvtedy

už nikdy viac nekradol.

Takže to je dobré!

Ďalší príbeh.

Deti majú radi príbehy.

Je jeden

veľmi vtipný príbeh.

Ešte jeden príbeh, dobre?

(Áno.)

Bol jeden veľmi slávny

japonský zenový majster.

Nosím thajské šaty,

hovorím o japonskom zene

a žijem v Amerike.

Ten slávny zenový majster

sa volal Hakuen,

často hovoril svojim žiakom,

že veľmi blízko

je obchod s čajom.

Majiteľkou toho obchodu

je veľmi stará žena.

A táto stará žena

je veľmi osvietená.

Žiaci tomu neverili.
Mali titul Ph.D.,
mali M.D.,
mali ABCD,
ale neboli ešte osvietení.
Ako to, že nejaká stará žena,
ktorá servíruje čaj,
môže byť taká osvietená?
Nemohli tomu uveriť.
Takže často
chodili do toho obchodu
a pokúšali sa ju provokovať.
A tá žena bola vždy
pripravená na vojnu.
Vždy keď videla žiakov
chodiť okolo svojho
obchodu s čajom alebo
možno vegetariánskeho
obchodu,
vždy ich požiadala,
aby prišli na čaj
alebo vyskúšať
jej zenovú úroveň.
Takže ak povedali,
že prišli na čaj alebo na
vegetariánske jedlo,
potom ich tá stará dáma
pekne obslúžila,
so všetkou ľúbivosťou,
s akou majiteľ čajovne
obsluži svojich zákazníkov.
Veľmi bežný vzťah,
len o peniazoch.
Ak ale povedali,
že prišli vyskúšať
alebo otestovať jej
úroveň osvietenia,
potom sa k nim správala
odlišne.
Viete, ako sa k nim správala?
Dobre, takže teraz vám
poviem tajomstvo.
Vzala ich za obchod,
preč z dohľadu
ostatných zákazníkov.
A potom,
keď s ňou prišli za obchod,
udrela ich.
A vyhodila ich z obchodu.
„Nikdy sa znovu nevracajte,

tento obchod je určený len
na pitie čaju.“
Vždy to bolo tak.
A na deväťdesiat deväť
percent nikto neunikol
jej stratégii.
Takže buďte opatrní.
Buďte opatrní,
o čo žiadate.
Prečo to robila?
(Mala veľmi
súcitné srdce, takže...)
Súcitné srdce?
Musíte žartovať.
Osvietení ľudia nemajú
súcitné srdce.
Sú to veľmi tvrdí,
veľmi realistickí ľudia.
Opäť sa stanú normálnymi.
Ale inak normálnymi.
Teraz si myslíme,
že sme normálni
ale nie sme normálni.
Po úplnom osvietení
sa staneme
skutočne normálnymi.
Dôvod,
prečo väčšina majstrov
a osvietených ľudí
neradi predváža
svoje osvietenie je ten,
že nie je potrebné to robiť.
Osvietenie
je veľmi, veľmi obyčajné.
Je to to, akými by sme mali
byť, akými sme mali byť
dlhý čas.
Dôvod,
prečo sa majstri
a osvietení ľudia
nechcú hádať je ten,
že oni sa už dostali
nad argumentáciu.
Nemajú žiaden záujem
ukazovať ľuďom,
akí dobrí sú,
akú vysokú úroveň dosiahli,
alebo akými osvietenými,
múdrymi, úžasnými
sa stali po osvietení.

Pretože ak má človek stále
tendenciu predvážať sa,
nie je osvietený.
Nie je to tak? (Áno.)
Je to proste veľmi
prirodzený spôsob života.
Je to ako s vami,
keď dostanete zasvätenie,
ste nadšení.
Chodíte von
a každému rozdáвате letáky.
Kamkoľvek idete.
Pokúšate sa proste
osvietiť ľudí skôr,
než dokonca sami niečo viete
o osvietení.
A keď ste osvietený,
přibrzdí sa to, však?
A ľudia kráčajú okolo vás
a dokonca ani nevedia,
že ste Budha.
Stanete sa anonymnejším,
pokojnejším, viac nikým,
proste veľmi jednoduchým.
Jednoducho existujete.
A čokoľvek viete,
viete to vo vnútri.
Nestaráte sa.
Ak mimochodom
s niekým diskutujete
alebo počas konverzácie
pri čaji
sa vás ľudia pýtajú
alebo o tom hovoria,
alebo len tak mimochodom
vzišla príležitosť,
potom ľuďom
niečo poviete.
A ak to nechcú počuť,
prestanete.